

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.661 van 6 oktober 2014
in de zaak A. 211.867/XIV-35.736**

In zake: Philippe VANGERVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joris De Smet
kantoor houdend te 8790 Waregem
Westerlaan 37/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5341 ZUID
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain De Jonge
kantoor houdend te 1702 Groot-Bijgaarden
Alfons Gossetlaan 54, bus 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 januari 2014 van het politiecollege van de politiezone Zuid waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van schorsing bij tuchtmaatregel gedurende 15 dagen wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging

voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie Meganck, die *loco* advocaat Joris De Smet verschijnt voor verzoeker, en advocaat Lynn Pype, die *loco* advocaat Alain De Jonge verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone Zuid en behoort tot de Nederlandse taalrol.

3.2. Op 6 augustus 2013 formuleert het politiecollege van de politiezone Zuid het voorstel tot zware tuchtstraf van schorsing bij tuchtmaatregel van vijftien dagen.

Tegen dit voorstel dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad. In zijn definitief advies stelt de Tuchtraad op

3 december 2012 in hoofdorde “dat het recht om begrepen te worden, één van de rechten van verdediging, geschonden is door de miskenning van de bestuursstaalwetten”.

3.3. Op 9 januari 2014 beslist het politiecollege van de politiezone Zuid, in afwijking van het advies van de Tuchtraad, tot het opleggen van de zware tuchtstraf van schorsing bij tuchtmaatregel van 15 dagen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Bij de betekening van het auditoraatsverslag aan de verwerende partij is melding gemaakt van de inhoud van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. De verwerende partij werd er op gewezen dat zij binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van dat verslag kan vragen om artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State toe te passen.

De verwerende partij dient buiten de voorziene termijn van vijftien dagen een “aanvullende nota na auditoraatsverslag” in. Los van de vraag of deze “aanvullende nota” de toepassing verzoekt van het voormelde artikel 14ter, dient ambtshalve deze nota alleen al wegens laattijdigheid uit de debatten te worden geweerd.

V. Toepassing korte debattenprocedure

Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

6. Verzoeker voert de schending aan “van het legaliteitsbeginsel en de rechten van verdediging ingevolge de miskenning van de gecoördineerde bestuursaalwetten dd. 18/07/1966”, in zoverre geen enkel stuk van het tuchtdossier in het Frans werd vertaald, terwijl het recht van verdediging inhoudt dat het dossier in de correcte taal dient te worden vertaald ten einde toe te laten aan alle partijen en *in casu* vooral het politiecollege, dit voldoende te begrijpen.

Na te hebben gesteld dat hij ter zake het advies van de inspecteur-generaal en de Tuchtraad bijtreedt, stelt verzoeker dat hij de schending aanvoert van artikel 17 van de wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: bestuursaalwet) en “van zijn rechten van verdediging”. Hij licht toe dat het politiecollege, als orgaan van een bestuursoverheid die in het tweetalig gebied Brussel werkzaam is, hem de zekerheid moet kunnen verschaffen dat al zijn leden de gegevens van de zaak voldoende konden begrijpen om aldus te kunnen meewerken aan een correcte beslissing. Hij stelt dat hij er recht op heeft door alle leden van het politiecollege begrepen te worden en dat het bestuur de verplichting had om de tuchtprocedure op die wijze te organiseren, in het bijzonder door ervoor te zorgen dat de stukken vertaald werden en dat een tolk aan de besprekingen participeerde, waardoor het mogelijk zou zijn geweest dat alle leden van het politiecollege, waarvan de wet niet vereist dat zij tweetalig zijn, op gelijke wijze aan het debat zouden deelnemen. In verzoekers geval is het dossier in het Nederlands opgesteld omdat hij tot de Nederlandse taalrol behoort, maar het dossier is nooit vertaald. Aldus hebben alle leden van het politiecollege verzoekers zaak niet op dezelfde wijze kunnen beoordelen.

Het vermoeden van taalkennis, ingevoerd door artikel 72*bis* van de Nieuwe Gemeentewet, belet volgens verzoeker niet dat burgemeesters, wanneer zij deel uitmaken van een tuchtorgaan, de betrokken ambtenaar voldoende moeten kunnen begrijpen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat niet vaststaat dat de leden van het politiecollege het dossier, en meer bepaald verzoekers argumenten, voldoende hebben begrepen, aangezien geen enkel stuk van het dossier in het Frans werd vertaald. Aangezien geen enkel lid van het politiecollege een

taalaanhorigheidsverklaring aflegde, is door de tuchtoverheid derhalve niet aangetoond dat het recht van verzoeker om begrepen te worden, werd gerespecteerd.

7. De verwerende partij repliceert in haar nota dat verzoeker zijn middel onlosmakelijk koppelt aan artikel 17 van de bestuursstaalwet. De politiezone Zuid moet evenwel als een gewestelijke dienst worden aangemerkt die overeenkomstig artikel 35, § 1, van de bestuursstaalwet onder dezelfde regeling valt als de plaatselijke diensten die in Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn. Krachtens artikel 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet moet de plaatselijke dienst in Brussel-Hoofdstad in zijn binnendiensten de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar gebruiken of, bij ontstentenis van dergelijk examen, de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op basis van zijn hoofdtal.

Verzoeker betwist niet dat hij tot de Nederlandse taalrol behoort en dat de gehele tuchtprocedure in de Nederlandse taal werd gevoerd, zodat er volgens de verwerende partij dan ook geen schending voorligt van artikel 17 van de bestuursstaalwet. De verwerende partij concludeert vervolgens dat “het gehele middel van [de] verzoekende partij in duigen valt nu dit is geschraagd op de miskenning van het artikel 17”.

Ondergeschikt voert de verwerende partij nog aan dat moet worden aangenomen dat de leden van het politiecollege wel degelijk de tuchtaangelegenheid in al haar facetten hebben begrepen. In het dossier kunnen volgens haar verschillende beslissingen worden aangetroffen waar met handschrift de mogelijke opties tot beslissing werden aangevuld, met daaronder de handtekening van de leden. Doordat de beslissing zelf handgeschreven is en deze tegelijkertijd is ondertekend, bekrachtigt dit de stelling dat de leden van het politiecollege wel degelijk het volledige tuchtdossier hebben begrepen. Voorts is volgens de verwerende partij de verwijzing naar de taalaanhorigheid van de leden van het politiecollege niet relevant. Artikel 23*bis*, § 2, tweede lid, van het Brussels Gemeentelijk Kieswetboek verbiedt immers dat er tegelijkertijd twee

aanhorigheidsverklaringen worden gedaan voor twee verschillende talen. Er kan dan ook niet verplichtend worden vereist dat in een tweetalig politiecollege een taalaanhorigheidsverklaring wordt afgelegd door de politieke mandatarissen in meer dan één officiële landstaal.

Beoordeling

8. Los van de vraag of zoals de verwerende partij betoogt, verzoeker zijn middel “onlosmakelijk koppelt aan artikel 17 van de bestuursstaalwet”, blijkt duidelijk uit het middel dat verzoeker op zelfstandige wijze de schending aanvoert van het recht van verdediging “in zoverre geen enkel stuk van het tuchtdossier in het Frans werd vertaald”, terwijl volgens verzoeker het recht van verdediging zulks inhoudt. Het navolgende onderzoek is beperkt tot het onderzoek van deze grief.

9. Wanneer het politiecollege optreedt als hogere tuchtoverheid, rust op haar de verplichting er zorg voor te dragen dat de tuchtprocedure verloopt met inachtneming van het recht van verdediging. Hieruit volgt onder meer dat, indien dit politiecollege een tweetalig collectief orgaan is dat bestaat uit politieke mandatarissen die niet verplicht zijn te doen blijken van de kennis van het Frans en van het Nederlands, eentalige stukken uit het tuchtdossier in vertaling in dit dossier moeten voorkomen, opdat deze voor alle leden van het politiecollege begrijpbaar zouden zijn, zodat de beslissing van dat tweetalig collectief orgaan wettig aan dat orgaan zou kunnen worden toegerekend als zijnde met de vereiste kennis van zaken genomen.

10. Verzoeker is politieambtenaar bij de lokale politie Zuid – Anderlecht/Vorst/Sint-Gillis. Dit is een meergemeentezone (koninklijk besluit van 28 april 2000 ‘houdende de indeling van het grondgebied van het administratief arrondissement van Brussel-Hoofdstad in politiezones’). Het politiecollege van een dergelijke zone is een tweetalig collectief orgaan in de zin als hiervoor is gesteld.

11. Uit de overgelegde stukken blijkt niet dat de stukken in het dossier werden vertaald in het Frans. Deze vaststelling wettigt de conclusie dat verzoeker geen zekerheid heeft dat zijn dossier door alle leden van het politiecollege op dezelfde wijze werd begrepen.

De verwijzing door de verwerende partij naar artikel 23bis, § 2, tweede lid, van het Brussels Gemeentelijk Kieswetboek is niet dienend, vermits deze partij niet aantoont dat alle burgemeesters die in de voorliggende zaak van het politiecollege deel uitmaakten, door een taalaanhorighheidsverklaring hebben bevestigd dat zij tot de Nederlandse taalgroep in de gemeenteraad behoren. Evenmin maakt de verwerende partij aannemelijk dat uit de - in algemene termen gestelde – verwijzing naar beslissingen in het dossier “waar met handschrift de mogelijke opties tot beslissing werden aangevuld, met daaronder de handtekeningen van de leden” en uit het feit dat de beslissing zelf handgeschreven is en tegelijk door de leden is ondertekend, zou volgen dat - spijs het verzuim de stukken van het tuchtdossier in vertaling ter beschikking van de leden van het politiecollege te houden - “de leden van het politiecollege wel degelijk het volledige tuchtdossier hebben begrepen”.

12. Uit wat voorafgaat, volgt dat de verwerende partij de tuchtzaak tegen verzoeker heeft afgehandeld zonder dat zij de zekerheid had dat het dossier door alle leden van het politiecollege op dezelfde wijze werd begrepen. Verzoeker doet derhalve terecht gelden dat zijn recht van verdediging is geschonden.

13. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Het auditoraat heeft terecht gemeend dat de zaak met korte debatten een oplossing kan krijgen.

V. De vordering tot schorsing

14. De nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de door verzoeker ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

ervan geen voorwerp meer heeft.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 9 januari 2014 van het politiecollege van de politiezone Zuid waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van schorsing bij tuchtmaatregel gedurende 15 dagen wordt opgelegd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes oktober tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques